

Sygn. akt II K 253/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Mrągowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Raszkiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Rabuczewska

w obecności prokuratora: Prok. Rej. B. K.

po rozpoznaniu w dniach 06/12/2018 r., 16/01/2019r. sprawy

S. W. syna F. i S. z domu P.,

ur. (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 21 kwietnia 2018 roku w miejscowości P., gmina M. na drodze K-16, prowadził po drodze publicznej, w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta w O. nr K.5430.5.42.2013 z dnia 12 kwietnia 2017 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami,

tj. o przestępstwo z art. 180 a k.k.

II. W dniu 17 lipca 2018 roku na ul. (...) II w M., prowadził po drodze publicznej w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta O. nr K.5430.5.42.2013 z dnia 12 kwietnia 2017 roku o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami,

tj. o przestępstwo z art. 180 a k.k.

III. W dniu 19 lipca 2018 roku na ul. (...) w M., prowadził po drodze publicznej w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta O. nr K.5430.5.42.2013 z dnia 12 kwietnia 2017 roku o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami,

tj. o przestępstwo z art. 180 a k.k.

IV. W dniu 3 sierpnia 2018 roku na ul. (...) w M., prowadził po drodze publicznej w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta O. nr K.5430.5.42.2013 z dnia 12 kwietnia 2017 roku o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami,

tj. o przestępstwo z art. 180 a k.k.

ORZEKA:

I. Oskarżonego **S. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów w punktach I, II, III i IV i za to na podstawie art. 180 a k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. skazuje go na karę **grzywny w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;**

II. Na podstawie art. 42 § 1 a pkt 1 k.k. orzeka w stosunku do oskarżonego **środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych** za czyny opisane w punktach I, II, III i IV, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. **na okres 1 (jednego) roku;**

III. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi.

Sygnatura akt II K 253/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

Oskarżony S. W. jest mieszkańcem miejscowości M..

W dniu 21 kwietnia 2018 roku S. W. poruszał się swoim samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) 13. Oskarżony jechał drogą K-16, w miejscowości P., gmina M. (d. zeznania P. P. k. 7v, 131).

W tym też czasie służbę patrolową na terenie powiatu (...) pełnili funkcjonariusze policji P. P. i P. J.. Do kontroli drogowej zatrzymali oni pojazd prowadzony przez S. W. (d. zeznania P. P. k. 7v, 131; P. J. 9v, 132).

Po sprawdzeniu jego danych w systemie okazało się, że S. W. ma cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami (d. zeznania P. P. k. 7v, 131; P. J. 9v, 132).

Podobnie w dniu 17 lipca 2018 roku oskarżony został zatrzymany na ulicy (...) II w M., w dniu 19 lipca 2018 roku na ulicy (...) w M. oraz w dniu 03 sierpnia 2018 roku na ulicy (...) w M.. S. W. poruszał się we wszystkich przypadkach samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) 13. Przeprowadzone kontrole drogowe wykazały, że oskarżony ma cofnięte uprawnienie do kierowania pojazdami kat b jakim był pojazd kierowany przez oskarżonego. (d. zeznania świadków Ł. D. k. 129-131, d. zeznania P. F. k. 5v (akta sprawy IIK 338/18) oraz 132-133). Kategoria b obejmuje możliwość kierowania pojazdami :

-pojazdem samochodowym o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t, z wyjątkiem autobusu i motocykla, czyli m. innymi:- pojazdem osobowym < 9 osób łącznie z kierowcą

- pojazdem ciężarowym do 3,5 tony

- zespołem pojazdów złożonym z pojazdu, o którym mowa w lit. a przepisu, oraz z przyczepy lekkiej, czyli z przyczepą do 750 kg dopuszczalnej masy całkowitej;

- zespołem pojazdów złożonym z pojazdu, o którym mowa w lit. a, oraz z przyczepy innej niż lekka, o ile łączna dopuszczalna masa całkowita zespołu tych pojazdów nie przekracza 4.250 kg, z zastrzeżeniem ust. 2, czyli może kierować osoba, która zdała część praktyczną egzaminu państwowego, potwierdzoną wpisem do prawa jazdy;

- pojazdami określonymi dla prawa jazdy kategorii AM, czyli

- motorowerem , czyli pojazdem dwu- lub trójkołowy zaopatrzonym w silnik spalinowy o pojemności skokowej nieprzekraczającej 50 cm³ lub w silnik elektryczny

o mocy nie większej niż 4 kW, którego konstrukcja ogranicza prędkość jazdy do 45km/h;

- czterokołowcem lekkim

Decyzją Prezydenta O. z dnia 12 kwietnia 2017 roku znak K.5430.5.42.2013 cofnięto oskarżonemu uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie kat. B prawa jazdy nr (...), z uwagi na niepoddanie się kontrolnemu sprawdzeniu

kwalifikacji (d. karta 14 akt sprawy IIK 253/18). Na skutek odwołania oskarżonego do Samorządowego Kolegium Odwoławczego – decyzją z dnia 31 maja 2017 roku utrzymano w mocy decyzję organu pierwszej instancji, będącą przedmiotem odwołania (d. karta 26 akt sprawy IIK 253/18).

Oskarżony S. W. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, ale nie przyznał się, co do zawinienia. Wyjaśnił, że podstawą stawianych mu zarzutów jest decyzja Prezydenta Miasta w O. o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami z uwagi na przekroczenie maksymalnej liczby punktów karnych ewidencjonowanych w systemie (...), do czego miało dojść w lutym 2013 roku na terenie M.. W jego ocenie w lutym 2013 roku nie mógł przekroczyć maksymalnej liczby punktów karnych, albowiem od listopada 2012 roku miał cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami, z uwagi na fakt zatrzymania mu prawa jazdy przez Prokuraturę Rejonową w Mrągowie. Na tą okoliczność przedłożył kopię dwóch dokumentów w postaci mandatów karnych, z których wynika jednoznacznie, że w tym czasie podczas kontroli przeprowadzonej przez policję w M. stwierdzono, że nie posiada on uprawnień. Został on wtedy ukarany mandatem karnym. Fakt nieposiadania przez niego uprawnień został nadto potwierdzonym wyrokiem Sądu z dnia 27.06.2013 roku, z którego wynika, że w owym czasie nie posiadał on uprawnień do kierowania pojazdami. Stwierdził, że konkluzja tego jest taka, że skoro nie posiadał uprawnień to nie mógł ich utracić po raz drugi. Wskazał nadto, że postępowanie przed organami administracji nie jest zakończone. Przedłożył kopię skargi kasacyjnej, która czeka na rozpatrzenie (d. wyjaśnienia oskarżonego k. 49 (akta sprawy IIK 329/18), 17-18 (akta sprawy IIK 253/18), 16-17 (akta sprawy IIK 338/18)).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której nie przyznaje się do zawinienia, gdyż wyjaśnienia w tym zakresie są sprzeczne są z ustalonym stanem faktycznym i dowodami zgromadzonymi w sprawie. Na wstępie analizy dowodów Sąd wskazuje, że tak jego ustalenia faktyczne jak i analiza materiału dowodowego limitowana jest przedmiotem sprawy wynikającymi z dyspozycji przepisu karnego. Tym samym w polu widzenia pozostają okoliczności miejsca, w którym kierowano pojazd mechaniczny, czy był stosowny akt prawny o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami i okoliczności związane ze znamionami czynu. Są to ustalenia istotne dla rozstrzygnięcia.

Wyjaśnienia oskarżonego w części, w której nie przyznaje się do zawinienia sprzeczne jest z dowodami z dokumentów Mianowicie są nimi: decyzja Prezydenta O. z dnia 12 kwietnia 2017 roku znak K.5430.5.42.2013, którą cofnięto oskarżonemu uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie kat. B prawa jazdy nr (...), z uwagi na niepoddanie się kontrolnemu sprawdzeniu kwalifikacji (d. karta 14 akt sprawy IIK 253/18) oraz (na skutek odwołania oskarżonego do Samorządowego Kolegium Odwoławczego) – decyzja ostateczna z dnia 31 maja 2017 roku o utrzymaniu w mocy decyzji organu pierwszej instancji. Decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego –z dnia 31 maja 2017 roku - jest decyzją ostateczną, w administracyjnym trybie postępowania. Sąd daje wiarę tym dokumentom, które oskarżyciel zawnioskował i te jako dowody zostały dopuszczone na rozprawie, w trybie art. 394§2kpk. Nie ma przeciwdowodu wskazującego na nieprawdziwość ww. dowodów. Z obowiązku procesowego Sąd odnosi się do dowodu z dokumentu z k 91-96. Są to dokumenty wskazujące na perturbacje oskarżonego z prawem związanym z naruszeniami przepisów ruchu drogowego . Nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia zwłaszcza, że dotyczą braku uprawnień do kierowania pojazdami w sytuacji braku posiadania stosownego dokumentu w taksie kontroli pojazdu. Należy, co oczywiste odróżnić instytucję prawa rzeczowego –posiadania - od prawnego cofnięcia uprawnienia wynikającego z orzeczenia organu administracyjnego. Również okoliczność prowadzenia postępowania sądowego, w ramach postępowania przed NSA w W., nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia zwłaszcza, że Sąd powszechny, w ramach kompetencji, nie rozstrzyga o prawidłowości decyzji administracyjnej. Tak samo raport NIK, zgłoszony jako dowód w sprawie, nie podważa rozstrzygnięcia w zakresie zawinienia oskarżonego. Natomiast dowody z zeznań świadków są wiarygodne , wzajemnie spójne i nie podważone innymi dowodami . Sąd dał im wiarę.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony S. W. w dniu 21 kwietnia 2018 roku w miejscowości P., gmina M. na drodze K-16, prowadził po drodze publicznej, w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta w O. nr K.5430.5.42.2013 z dnia 12 kwietnia 2017 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. W dniu 17 lipca 2018 roku na ul. (...) II w M., prowadził po drodze publicznej w ruchu lądowym samochód osobowy marki

S. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta O. nr K.5430.5.42.2013 z dnia 12 kwietnia 2017 roku o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. W dniu 19 lipca 2018 roku na ul. (...) w M., prowadził po drodze publicznej w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta O. nr K.5430.5.42.2013 z dnia 12 kwietnia 2017 roku o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. W dniu 3 sierpnia 2018 roku na ul. (...) w M., prowadził po drodze publicznej w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta O. nr K.5430.5.42.2013 z dnia 12 kwietnia 2017 roku o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami.

W tym stanie rzeczy wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została mu w pełni wykazana zebranymi w sprawie dowodami. Działaniem swym wyczerpał on dyspozycję art. 180 a k.k.

Odnosząc się do zagadnienia stricte prawnego, wpływającego na przyjęcie zawinienia oskarżonego, podnieść należy, że w jego sprawie zapadły dwie decyzje w trybie postępowania administracyjnego. Decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 31 maja 2017 roku jest decyzją ostateczną. Wynika to z jej treści jak i też instancyjnego toku postępowania administracyjnego. Przepis art. 180a kk mówi wprost „ o decyzji właściwego organu,„ W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, taką decyzją jest decyzja ostateczna w trybie postępowania administracyjnego. Sąd znajduje wsparcie swojej konkluzji o zawinieniu oskarżonego w stanowisku doktryny (zob. R. Stefański , za Legalis, Komentarz do art. 180a k.k., teza 8 „, Konieczne jest, aby decyzja była ostateczna . Nie ma znaczenia przyczyna cofnięcia,,)

Sąd uznał, iż oskarżony dopuścił się przestępstw w ciągu przestępstw. Stąd w podstawie orzekania o karze przyjął kwalifikację prawną z art. 91§1 kk. Jest to kwalifikacja wystarczająco jasna do wskazania podstawy orzeczenia zwłaszcza, że ciąg przestępstw nie dotyczy kwalifikacji poszczególnych przypisanych czynów.

O zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd orzekł na podstawie art. 42 § 1 a pkt 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. Stanowisko Sądu co do kwalifikacji prawnej wynika z treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2002-09-26, sygn. I KZP 21/02 (publik (...) -12/90). Mianowicie wynika z niej, że w razie skazania za przestępstwa składające się na ciąg przestępstw przewidziany w art. 91 § 1 kk, zwarta w tym przepisie dyrektywa nakazująca wymierzenie jednej kary za te wszystkie przestępstwa, ma zastosowanie do orzekania środków karnych tego samego rodzaju. Stanowisko to Sąd orzekający akceptuje.

Oskarżony S. W. nie był karany sędownie (d. dane o karalności k. 32 oraz k. 97, 98).

W tym stanie rzeczy należy uznać, że wymierzona oskarżonemu kara rodzajowo jak i w orzeczonym rozmiarze - kara grzywny- jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu mu zarzucanego. Spełni ona również zakładane cele kary.

Wymiar kary jest zgodny ze wskazanymi w art. 53 k.k. dyrektywami wymiaru kary, biorącymi pod uwagę cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze, które kara ma osiągnąć. W szczególności Sąd uwzględnił rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, stopień społecznej szkodliwości czynu, pobudki i motywację oskarżonego oraz sposób i okoliczności jego popełnienia. Sąd wziął również pod uwagę, w ramach znacznej społecznej szkodliwości czynu fakt, iż zachowanie oskarżonego pozostawało w znacznej dysharmonii pomiędzy zachowaniem powinnym i było bez wątpienia przejawem rażącego lekceważenia przez niego podstawowych zasad obowiązującego porządku prawnego.

O kosztach procesu Sąd orzekł po myśli art. 627 k.p.k.